

Arrest

nr. 277 257 van 12 september 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 2 juni 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 april 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 juni 2022 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 28 juli 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 5 augustus 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, geboren op 8 september 1989, bezit de Pakistaanse nationaliteit.

Op 9 november 2018 diende de verzoekende partij een aanvraag in tot de afgifte van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, meer bepaald in functie van haar Belgische vader, de heer J. I.

Op 2 mei 2019 werd deze aanvraag geweigerd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) en dit door middel van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 28 november 2019 diende de verzoekende partij een tweede aanvraag in tot de afgifte van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, opnieuw in functie van haar Belgische vader, de heer J. I.

Op 22 april 2020 werd ook deze aanvraag geweigerd door de gemachtigde en dit door middel van een beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 13 oktober 2020 diende de verzoekende partij een derde aanvraag in tot de afgifte van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, wederom in functie van haar Belgische vader, de heer J. I.

Op 9 april 2021 werd de derde aanvraag geweigerd door gemachtigde en dit door middel van een beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 10 november 2021 diende de verzoekende partij een vierde aanvraag in tot de afgifte van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische vader, de heer de heer J. I.

Op 25 april 2022 werd de vierde aanvraag opnieuw geweigerd door gemachtigde en dit door middel van een beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit betreft de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 10.11.2021 werd ingediend door: Naam: J. Voorna(a)m(en): M. Z. Nationaliteit: Pakistan Geboortedatum: 08.09 1989Geboorteplaats R. Y. K. Identificatienummer in het Rijksregister: (...) Verblijvende te/verklaart te verblijven te (...)

om de volgende reden geweigerd

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan in functie van zijn Belgische vader, de genaamde J. I. (RR 61 10.29 497-81), in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Dienovereenkomstig zijn in eerste orde de bepalingen van art. 40bis, §2, 3° en art 40ter van de wet van 15.12.1980 van toepassing.

Vooreerst voor wat betreft wie begunstigde kan zijn om het verblijfsrecht te kunnen krijgen is specifiek voorzien in art.40bis, §2, 3° dat het om bloedverwanten in neergaande lijn moet gaan beneden de leeftijd van 21 jaar OF die ten hunnen laste zijn. Bovendien dient overeenkomstig art 40ter de Belgische onderdaan aan te tonen over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen te beschikken, die ten minste gelijk zijn aan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast. Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belg. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Er werden reeds eerder aanvragen gezinshereniging ingediend op 9.11.2018, 28.11.2019 en 13.10.2020, deze werden geweigerd met bijlage 20 zonder bevel op 2.05.2019. 22.04.2020 en 09.04.2021 op basis van onvoldoende bewijzen ten laste. Betrokkene diende beroep in tegen deze beslissingen bij de RvV (RvV 247 828 en 261 548) maar het verzoek werd verworpen

Bij deze aanvraag worden ter staving van de afhankelijkheidsrelatie voornamelijk dezelfde documenten voorgelegd als in de vorige aanvraag dd 13.10.2020, dus er kan verwezen worden naar de vorige weigering dd. 09.04.2021 (bijlage 20). Ter staving van het ten laste zijn werden opnieuw enkel verzendingsbewijzen van geld voorgelegd.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Betrokkene verbleef voor zijn komst naar België klaarblijkelijk nog in Spanje, Roemenië en Italië. Betrokkene toont niet aan dat hij onvermogen was in het land van origine (het is bovendien niet duidelijk wanneer hij daadwerkelijk Pakistan verliet) noch dat hij eveneens onvermogen was in voormelde EU-landen. Hij legde daartoe immers niets voor. Er dient opgemerkt te worden voor wat betreft het financieel en/of materieel ten laste zijn van referentiepersoon van in het land van herkomst, dat het dientengevolge niet duidelijk is of betrokkene daadwerkelijk van enige steun afhankelijk was om in zijn levensonderhoud te voorzien.

Wat betreft de verzendingsbewijzen van geld betreft alle stortingsbewijzen tussen 15.04.2004 en 01.03.2010 zijn gericht aan derden of de ontvanger blijkt niet uit de bewijzen. In augustus 2010 stortte betrokkene zélf reeds een aanzienlijk bedrag aan iemand. Wat de reden daarvoor kan geweest zijn en wie de ontvanger moest zijn is niet duidelijk; in elk geval geeft het geen blijk van onvermogen te zijn. Het houdt verder geen steek voor zover mocht gesteld worden dat ook de stortingen waarvan de bestemming niet duidelijk is en de stortingen aan derden, aan betrokkene gericht zouden geweest zijn, dat deze niet op naam van betrokkene zelf zouden zijn overgemaakt.¹

Betrokkene is immers reeds meerderjarig sinds 2007 en was klaarblijkelijk zelf reeds in staat aanzienlijke bedragen over te maken. Met deze stortingen kan dan ook geen rekening worden gehouden. Voor zover er alsnog objectieve verifieerbare stukken zouden kunnen voorgelegd worden die aantonen dat alle voormelde stortingen aan betrokken gericht waren of (voor 2007) bedoeld waren om via derden in zijn levensonderhoud te voorzien, dient tot slot opgemerkt te worden dat er geen geldstortingen hebben plaatsgevonden tussen april 2004 en mei 2005, april 2007 en augustus 2009 en maart 2010 tot mei 2014, en dus niet duidelijk is waar betrokkene van leefde in deze periodes.

Voor wat de stortingen via Ria betreft van de referentiepersoon in België naar betrokkene in de periode van 03.05.2014 tot en met 16.07.2018 en op 13.11.2020 gelet de onvermogenheid van betrokkene niet werd aangetoond is het eveneens niet aangetoond dat betrokkene van deze bedragen werkelijk afhankelijk was om in zijn levensonderhoud te voorzien en aldus ten laste was van referentiepersoon. Er werd niet aangetoond dat de bedragen niet voor een ander doel bestemd waren. Bovendien wordt de afhankelijkheidsrelatie eveneens betwist op basis van de frequentie en de waarde van de geldverzendingen. Er zijn daarenboven ook hier op nieuw periodes waarin geen geldstortingen gebeurd zijn, met name in de periode van mei 2014 tot april 2015, en in de periode van januari 2016 tot juni 2018. Het is niet duidelijk van welke middelen betrokkene in deze periodes leefde. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene, voor zover zou geopperd worden dat hij met de voorgelegde stortingen, allen samen ter waarde van 3289 euro daadwerkelijk in zijn basisbehoeften diende te voorzien voor een periode van 4 jaar en 2 maanden. Dit komt immers neer op een gemiddelde van 65,78 euro per maand. Het wordt op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt dat betrokkene werkelijk van deze ondersteuning van de referentiepersoon afhankelijk was. in die zin dat deze betrokkene moesten toelaten in zijn basisbehoeften te voorzien

Tot slot dient opgemerkt te worden dat uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene sinds december 2018 en maart 2019 zelf veelvuldig is tewerkgesteld geweest. Daaruit blijkt dat betrokkene wel degelijk in staat is een eigen inkomen te verwerven - en dit al zeker in België, effectief een eigen inkomen heeft gehad, en aldus niet ten laste is van de Belgische referentiepersoon.

Gezien betrokkene opnieuw niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, en er niet blijkt dat betrokkene en referentiepersoon (en zijn gezin dat hij reeds ten laste heeft) niet ten laste vallen van het OCMW, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Geen van de andere voorgelegde documenten doet afbreuk aan bovenstaande vaststelling (bewijzen van inkomsten uit zelfstandige activiteit).

Het gegeven dat betrokkene sedert 09.11.2018 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient

op een actieve wijze te worden aangetoond en valt met impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr 145 912 dd 21 05 2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, met op deze in het land van herkomst

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken. Uit voorgaande (en vorige bijlages 20) blijkt dat alle bewijzen die betrokkene en referentiepersoon voorhanden hebben waarmee zij de afhankelijkheidsrelatie wensen aan te tonen, niet volstaan. Het is dan ook redelijk testellen dat een nieuwe aanvraag gezinshereniging op deze basis géén zin meer heeft. Betrokkene kan niet aantonen dat hij reeds van in het land van herkomst en voorafgaand aan de aanvraag ten laste is/was van de referentiepersoon. Immers, er kan vooreerst niet worden vastgesteld wanneer hij het land van herkomst heeft verlaten en waar hij eventueel in tussentijd nog heeft verbleven. Betrokkene liet na zijn onvermogen in het land van herkomst aan te tonen. Ook de onvermogen in de landen waarvan alvast wél geweten is dat betrokkene er gevestigd is geweest, is niet aangetoond. Bovendien is betrokkene zelf in staat te werken, waardoor het ten laste aspect nog minder aannemelijk is. Indien betrokkene daadwerkelijk ten laste is of was van referentiepersoon, had hij dit bij de verscheidene aanvragen reeds lang kunnen aantonen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2, 3, en 5 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 40ter van wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 8 oktober 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet).

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

“foute motivatie wet van 29/07/1991 artikels 2, 3 en 5 en schending van de wet van 15/12/1980, art. 40 Ter

Tegenpartij beweert dat verzoeker niet voldoende aantoont dat hij ten laste was alvorens naar BELGIË over te komen;

Zowel in zijn eerste als in zijn tweede en derde aanvraag tot vestiging heeft hij tal van stortingsbewijzen neergelegd;

In zijn laatste aanvraag heeft hij trouwens nog bijkomende stukken neergelegd die niet ter kennis gebracht werden aan tegenpartij in zijn vorige aanvragen;

Dit wordt door tegenpartij niet betwist;

Indien de storting verricht tussen 2004 en 2010 niet rechtstreeks naar hem gericht werden dit normaal is daar hij minderjarig was en geen eigen bankrekening had of geen gelden rechtstreeks kon ontvangen bij uitbetalingskantoren;

Deze laatste reisde af en toe naar PAKISTAN en tijdens zijn bezoeken gaf hij baar geld aan zijn vrouw, moeder van betrokkene;

De storting waren regelmatig en het is niet omdat er enkele leemtes tussen 2004 en 2010 waren dat verzoeker niet ten laste van zijn vader was;

Dezelfde redenering geldt voor de periodes van 2014 tot juni 2018;

Sinds zijn aankomst in het land verblijft hij bij zijn vader wat duidelijk laat veronderstellen dat hij van hem financieel afhankelijk is;

Verzoeker heeft het recht tot vestiging in BELGIE als descendent van een Belgische onderdaan, zijn vader conform het artikel 40 Ter van de wet van 15/12/1980;”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen

uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 40ter en artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet. Ook de feitelijke overwegingen worden weergegeven.

Zo wordt er in de bestreden beslissing gemotiveerd als volgt: *“Gezien betrokkene opnieuw niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, en er niet blijkt dat betrokkene en referentiepersoon (en zijn gezin dat hij reeds ten laste heeft) niet ten laste vallen van het OCMW, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.”*

Bijgevolg werden zowel de feitelijke als juridische overwegingen die hebben geleid tot deze beslissing op afdoende manier geduid, zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met beroepsmiddelen waarover zij in rechte beschikt.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, derhalve is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

Artikel 5 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt dat dringende noodzakelijkheid het bestuur niet ontslaat van de plicht zijn handelingen uitdrukkelijk te motiveren. Verzoekende partij licht niet toe op welke wijze haar situatie hoogdringend zou zijn. Bovendien werd hierboven reeds vastgesteld dat de bestreden beslissing wel op afdoende wijze is gemotiveerd.

Een schending van artikel 5 van de wet van 29 juli 1991 blijkt evenmin.

Waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk betwist voert zij eigenlijk de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In haar enig middel stelt de verzoekende partij niet akkoord te zijn met de conclusie van de verwerende partij in de bestreden beslissing. Zij stelt dat zij volgens haar wel degelijk heeft aangetoond dat zij ten laste was vooraleer zij naar België kwam. Zij geeft toe dat er voor periodes van verschillende opeenvolgende jaren (tussen 2004 en 2010 en tussen 2014 en 2018) inderdaad geen stortingen rechtstreeks aan haarzelf gericht werden, maar dit was volgens de verzoekende partij normaal omdat zij minderjarig was en geen eigen bankrekening had of geen gelden rechtstreeks kon ontvangen. Zij stelt dat haar moeder het geld voor haar cash ontvangen heeft in Pakistan. Ten slotte stelt de verzoekende partij dat zij bij haar vader verblijft en zij van oordeel is dat hieruit duidelijk blijkt dat zij van haar vader financieel afhankelijk is.

In casu diende de verzoekende partij, als zoon van een Belgische onderdaan, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie op grond van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° *juncto* artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;”

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Hieruit volgt dat een bloedverwant in neergaande lijn die 21 jaar of ouder is, moet aantonen “ten laste” te zijn van de Belgische referentiepersoon. Aangezien de verzoekende partij ouder is dan 21 jaar diende zij, om aan de door de wet gestelde vereisten voor een verblijf van meer dan drie maanden te voldoen, het bewijs te leveren dat zij ten laste is van de Belgische referentiepersoon, in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt. Dit wordt niet betwist door verzoekende partij.

Vooreerst merkt de Raad op dat de verzoekende partij dezelfde argumenten reeds heeft aangevoerd in het verzoekschrift waarbij de nietigverklaring werd gevorderd van de beslissing van 22 april 2020, alsook in het verzoekschrift waarbij de nietigverklaring werd gevorderd van de beslissing van 9 april 2021. Zowel in het arrest nummer 241.526 de dato 28 september 2020 (rolnummer 247.828) als in het arrest nummer 261.996 de dato 11 oktober 2021 (rolnummer 261.548) oordeelde de Raad hieromtrent als volgt:

“Verzoeker stelt dat verweerder onterecht heeft geoordeeld dat de door hem, bij zijn verblijfsaanvraag, aangebrachte overtuigingsstukken niet toelaten te concluderen dat hij ten laste was van zijn vader. Hij maakt hiermee evenwel niet aannemelijk dat verweerder verkeerdelijk stelde dat de overgemaakte stukken waaruit internationale geldstortingen tussen 15 april 2004 en 1 maart 2010 blijken slechts toelaten om geldstortingen vanwege zijn vader aan derden of aan een onbekende bestemming vast te stellen. Verzoeker toont met zijn betoog ook niet aan dat verweerder onterecht motiveerde dat de bewijzen inzake de geldstortingen die tussen 3 mei 2014 en 16 juli 2018 via Ria gebeurden geen aanleiding geven tot het besluit dat hij werkelijk van deze bedragen afhankelijk was om te voorzien in zijn levensonderhoud. Verzoeker stelt verder dat er wel degelijk regelmatig geldstortingen waren, en dat de periodes zonder geldstortingen waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing niet impliceren dat hij niet ten laste van zijn vader was. Hij geeft hiermee aan een ander standpunt te hebben dan verweerder, doch toont ook met dit betoog niet aan dat verweerder verkeerdelijk of op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit kwam dat de voorgelegde bewijsstukken niet toelaten de voorgehouden afhankelijkheidsrelatie vast te stellen. Verzoeker poneert daarnaast dat het normaal is dat de stortingen verricht tussen 2004 en 2010 niet rechtstreeks aan hem werden gericht, aangezien hij minderjarig was en bijgevolg geen eigen bankrekening had en geen gelden kon ontvangen bij uitbetalingskantoren. Hij lijkt hierbij uit het oog te verliezen dat hij op 8 september 2007 meerderjarig werd en dat hij dient aan te tonen dat hij onmiddellijk voor het indienen van een aanvraag tot gezinshereniging in zijn land van herkomst of origine ten laste was van zijn Belgische vader.

Ook door te verklaren dat zijn vader af en toe naar Pakistan reisde en daar geld gaf aan zijn moeder toont verzoeker niet aan dat verweerder enig voorgelegd stuk op een incorrecte of kennelijk onredelijke wijze heeft beoordeeld.

Verzoeker voert tot slot aan dat hij in België op hetzelfde adres als zijn vader verblijft, maar toont hiermee niet aan dat verweerder niet in redelijkheid vermocht te stellen dat dit feit op zich niet het bewijs vormt dat hij in zijn land van herkomst ten laste was van zijn vader.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet blijkt niet."

De verzoekende partij ontwikkelt haar middel in onderhavig beroep geenszins op een andere wijze dan in de voorgaande zaak, of brengt geen nieuwe elementen aan die toelaten een andere beoordeling te maken.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de verklaring dat voor de periode van 2004 tot 2010 geen stortingen aan haar persoonlijk werden gedaan maar dat haar moeder cash geld ontving, op geen enkele concrete wijze aannemelijk maakt. Zij brengt daarvan zelfs geen begin van bewijs bij. Bovendien werd de verzoekende partij geboren op 8 september 1989 en werd zij dus naar Belgisch recht meerderjarig op 8 september 2007. De verzoekende partij maakt dan ook helemaal niet aannemelijk dat het door haar minderjarigheid was dat zij tussen 2007 en 2010 geen persoonlijke stortingen kon ontvangen.

De Raad merkt daarnaast op dat de bestreden beslissing een hele reeks uitgebreide motieven bevat waarop de verwerende partij zich baseert om tot het oordeel te komen dat *"betrokkene opnieuw niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, en er niet blijkt dat betrokkene en referentiepersoon (en zijn gezin dat hij reeds ten laste heeft) niet ten laste vallen van het OCMW, (...) uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende (blijkt) dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon."*

De verzoekende partij betwist de volgende, zeer concrete motieven van de bestreden beslissing helemaal niet, en zij blijven dan ook overeind:

"Er werden reeds eerder aanvragen gezinshereniging ingediend op 9.11.2018, 28.11.2019 en 13.10.2020, deze werden geweigerd met bijlage 20 zonder bevel op 2.05.2019, 22.04.2020 en 09.04.2021 op basis van onvoldoende bewijzen ten laste. Betrokkene diende beroep in tegen deze beslissingen bij de RvV (RvV 247 828 en 261 548) maar het verzoek werd verworpen

Bij deze aanvraag worden ter staving van de afhankelijkheidsrelatie voornamelijk dezelfde documenten voorgelegd als in de vorige aanvraag dd 13.10.2020, dus er kan verwezen worden naar de vorige weigering dd. 09.04.2021 (bijlage 20). Ter staving van het ten laste zijn werden opnieuw enkel verzendingsbewijzen van geld voorgelegd.

(...) Betrokkene verbleef voor zijn komst naar België klaarblijkelijk nog in Spanje, Roemenië en Italië. Betrokkene toont niet aan dat hij onvermogen was in het land van origine (het is bovendien niet duidelijk wanneer hij daadwerkelijk Pakistan verliet) noch dat hij eveneens onvermogen was in voormelde EU-landen. Hij legde daartoe immers niets voor. Er dient opgemerkt te worden voor wat betreft het financieel en/of materieel ten laste zijn van referentiepersoon van in het land van herkomst, dat het dientengevolge niet duidelijk is of betrokkene daadwerkelijk van enige steun afhankelijk was om in zijn levensonderhoud te voorzien.

(...) In augustus 2010 stortte betrokkene zélf reeds een aanzienlijk bedrag aan iemand. Wat de reden daarvoor kan geweest zijn en wie de ontvanger moest zijn is niet duidelijk; in elk geval geeft het geen blijk van onvermogen te zijn. Het houdt verder geen steek voor zover mocht gesteld worden dat ook de stortingen waarvan de bestemming niet duidelijk is en de stortingen aan derden, aan betrokkene gericht zouden geweest zijn, dat deze niet op naam van betrokkene zelf zouden zijn overgemaakt.¹

Betrokkene is immers reeds meerderjarig sinds 2007 en was klaarblijkelijk zelf reeds in staat aanzienlijke bedragen over te maken. Met deze stortingen kan dan ook geen rekening worden gehouden. Voor zover er alsnog objectieve verifieerbare stukken zouden kunnen voorgelegd worden die aantonen dat alle voormelde stortingen aan betrokken gericht waren of (voor 2007) bedoeld waren om via derden in zijn levensonderhoud te voorzien, dient tot slot opgemerkt te worden dat er geen geldstortingen hebben plaatsgevonden tussen april 2004 en mei 2005, april 2007 en augustus 2009 en maart 2010 tot mei 2014, en dus niet duidelijk is waar betrokkene van leefde in deze periodes.

Voor wat de stortingen via Ria betreft van de referentiepersoon in België naar betrokkene in de periode van 03.05.2014 tot en met 16.07.2018 en op 13.11.2020 gelet de onvermogensdheid van betrokkene niet werd aangetoond is het eveneens niet aangetoond dat betrokkene van deze bedragen werkelijk afhankelijk was om in zijn levensonderhoud te voorzien en aldus ten laste was van referentiepersoon. Er werd niet aangetoond dat de bedragen niet voor een ander doel bestemd waren. Bovendien wordt de afhankelijkheidsrelatie eveneens betwist op basis van de frequentie en de waarde van de geldverzendingen. Er zijn daarenboven ook hier opnieuw periodes waarin geen geldstortingen gebeurd zijn, met name in de periode van mei 2014 tot april 2015, en in de periode van januari 2016 tot juni 2018. Het is niet duidelijk van welke middelen betrokkene in deze periodes leefde. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene, voor zover zou geopperd worden dat hij met de voorgelegde stortingen, allen samen ter waarde van 3289 euro daadwerkelijk in zijn basisbehoeften diende te voorzien voor een periode van 4 jaar en 2 maanden Dit komt immers neer op een gemiddelde van 65,78 euro per maand. Het wordt op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt dat betrokkene werkelijk van deze ondersteuning van de referentiepersoon afhankelijk was. in die zin dat deze betrokkene moesten toelaten in zijn basisbehoeften te voorzien

Tot slot dient opgemerkt te worden dat uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene sinds december 2018 en maart 2019 zelf veelvuldig is tewerkgesteld geweest. Daaruit blijkt dat betrokkene wel degelijk in staat is een eigen inkomen te verwerven - en dit al zeker in België, effectief een eigen inkomen heeft gehad, en aldus niet ten laste is van de Belgische referentiepersoon."

De Raad acht bovenvermelde uitgebreide motieven helemaal niet kennelijk onredelijk en de verzoekende partij maakt het tegendeel niet aannemelijk.

De Raad acht het verder niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om, in het licht van voornoemde motieven, te oordelen dat "louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, niet automatisch tot gevolg (heeft) dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt met impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr 145 912 dd 21 05 2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, met op deze in het land van herkomst". Ook van dit motief maakt de verzoekende partij dan ook niet aannemelijk dat het kennelijk onredelijk zou zijn.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij met haar uiterst summiere uiteenzetting in haar enig middel de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf september tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU